

Doğru Rehberler ve Sahte Kahramanlar

Kaynaklar: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Mektubat-ı şerif, Herkese Lazım olan İman, Eshab-ı kiram kitabı, İngiliz casusunun itirafları, Peygamberler tarihi, dinimizislam.com sitesi.

Tarihi inceleyecek olursak, insanların önlerinde, Allahü teâlânın gönderdiği bir rehber olmadan kendi başlarına gittiklerinde, hep yanlış yollara saptıklarını görürüz. İnsan, kendisini yaratan büyük kudret sahibinin var olduğunu, akli sâyesinde anladı. Fakat, ona giden yolu bulamadı. Peygamberleri işitmiyenler, hâlıkı evvelâ etraflarında aradı. Kendilerine en büyük faidesi olan güneşi, yaratıcı sandılar ve ona tapmağa başladılar. Sonra, büyük tabiat güçlerini, fırtınayı, ateşi, kabaran denizi, yanar dağları ve benzerlerini gördükçe bunları yaratıcının muâvinleri zan ettiler. Her biri için bir (Suret, alamet) yapmağa kalkdılar. Bundan da putlar doğdu. Böylece, çeşitli putlar zuhûr etti. Bunların gazabından korkdular ve onlara kurbanlar kesdiler. Hattâ, insanları bile bu putlara kurban ettiler. Her yeni hâdise karşısında, putların miktarı da arttı. İslamiyet zuhûr ettiği zaman Kabe-i muazzamada 360 put vardı. Kısacası, insan, (BİR), ezeli ve ebedî olan Allahü teâlâyı kendi başına bir türlü tanıyamadı. Bugün bile güneşe ve ateşe tapanlar vardır. Bunlara şaşmamalıdır. Çünkü, **rehbersiz, karanlıkta doğru yol bulunamaz.** Kur'ân-ı kerimde, İsrâ suresinin onbeşinci âyetinde mealen, (Biz, Peygamber göndererek bildirmeden önce azap yapıcı değiliz) buyurulmaktadır.

Allahü teâlâ, kullarına verdiği akıl ve düşünme kuvvetinin nasıl kullanılacağını onlara öğretmek ve kendi birliğini onlara tanıtmak ve iyi işleri fena, zararlı işlerden ayırmak için, dünyaya Peygamberler "aleyhimüsselam" gönderdi. Peygamberler beşerî sıfatlarda bizim gibi insandır. Onlar da yir, içer, uyur ve yorulur. Bizden farkları, zekâ ve muhâkeme kuvvetlerinin çok üstün olması, tertemiz ahlaklı ve Allahü teâlânın emirlerini bize teblîg edecek bir güçte bulunmalarındır. Allahü teâlânın emirlerine ve yasaklarına (Din) denir. Muhammed aleyhisselamın bildirdiği dîne (İslamiyet) denir. **Peygamberler, en büyük rehberlerdir.** İslam dinini teblîg eden, en son ve en üstün peygamber, Muhammed aleyhisselamdır. Allahü teâlânın gönderdiği kitabı da (Kur'ân-ı kerim) dir. Muhammed aleyhisselamın irşâd edici mübarek sözlerine (Hadis-i şerif) denir. Bunlar çeşitli kıymetli kitaplarda bildirilmiştir. Kur'ân-ı kerim ve hadis-i şerifleri bize açıklayan büyük din âlimleri de vardır.

Rehber olarak sadece Kur'ân-ı kerim ve hadis-i şerifleri okuyarak doğru yolu bulamaz mıyız?

Bu sorunun cevabı Herkese Lazım olan İman kitabında şöyle verilmektedir:

(Âlimlere lüzum var mı? İnsan iyi bir müslüman olmak için İslam dininin kitabı olan Kur'ân-ı kerimi okuyarak ve hadis-i şerifleri inceleyerek doğru yolu bulamaz mı?) diyenler ve bu din rehberlerine kıymet ve ehemmiyet vermeyenler de vardır. Halbuki bu, çok yanlıştır. Zîrâ, din esâsları hakkında hiç bir ma'lûmâtı olmıyan bir insan, bir rehber olmadan Kur'ân-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin derin manasını

anlamaz. En mükemmel bir sporcu bile, yüksek bir dağa çıkarken kendisine bir rehber arar. Bir büyük fabrikada mühendislerin yanında ustabaşılar ve ustalar vardır. Böyle bir fabrikaya ilk giren işçi, evvelâ ustalarından, sonra ustabaşılarında işinin inceliğini öğrenir. Bunları öğrenmeden önce, yüksek mühendis ile temâs ederse, onun sözlerinden, hesaplarından hiçbir şey anlamaz. Çok iyi silâh kullanan bir kimse bile, kendisine verilen yeni bir silâhın nasıl kullanılacağı kendine öğretilmeden, onu doğru kullanamaz. Bunun içindir ki, din ve iman işlerinde, Kur'ân-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin manalarını anlayabilmek için, kendilerine (Mürşid-i kamil) ismini verdiğimiz büyük din âlimlerinin eserlerinden faydelenmemiz gerekmektedir. İslam dinindeki Mürşid-i kamillerin en üstünleri, dört mezhep imamlarıdır. Bunlar, imam-ı a'zam Ebu Hanife, imam-ı Şafi, imam-ı Mâlik ve imam-ı Ahmed bin Hanbeldir "rahmetullahi aleyhim ecmain". Bu dört imam, İslam dininin dört temel direkleridir.

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

Dünya, mayın tarlası gibidir, bu mayınlara çarpmadan karşı tarafa geçmek çok zor bir iştir. Ahiret yolculuğunda, bu mayınların yerlerini bilen, bize rehberlik yapacak bir mübarek zat elimizden tutmazsa, bu meşakkatli, tehlikelerle dolu yolculukta yürüyebilmemiz imkânsızdır. Işık olmazsa, göz görmez. İnsan kör gibi olur, yolunu bulamaz, hiçbir yere gidemez. Bunun gibi, eğer Peygamberler gelmeseydi, hiç kimse Allahü teâlâyı tanıyamazdı.

Allahü teâlâ kime ışık nasip ederse, çok şükretmesi gerekir. Behaüddin-i Buhari, İmam-ı Rabbani, Mevlana Halid-i Bağdadi, Seyyid Fehim-i Arvasi hazretleri gibi mübarek zatlar, birer ışıktır.

Bu dünyada Allahü teâlânın bir kuluna en büyük nimeti, böyle mübarek bir rehberi, sevgili bir dostunu ona tanıtmasıdır.

Hayatta hakiki rehber İslam âlimleridir

(Hazânetürriyayât) da diyor ki, (Din âliminin bir saat kadar sohbetinde bulunmak, yediyüz sene ibadet etmekten daha hayırlı olduğu (Mudmerât) da yazılıdır. Emîr-ül-müminîn Ali "radiyallahü anh" vasiyetlerinden birinde diyor ki, Resulullahdan "sallallahü aleyhi ve sellem" işitdim. Buyurdu ki, (Kırk gün içinde bir âlim meclisinde bulunmayan bir kimsenin kalbi kararır. Büyük günah işlemeğe başlar. Çünkü ilim kalbe hayat verir. İlimsiz ibadet olmaz. İlimsiz yapılan ibadetin faidesi olmaz!). (Künûz-üd-dekâ'ık) daki hadis-i şerifte, (Âlimin yanında bulunmak ibadettir) ve (Fıkıh ilmi meclisinde bulunmak, bir senelik ibadetten daha hayırlıdır) ve (Evliyayı görünce, Allah hatırlanır) ve (Herşeyin kaynağı vardır. Takvânın menba'ı, ariflerin kalbleridir) ve (Âlimin yüzüne bakmak ibadettir) ve (Onlarla birlikte bulunan kötü olmaz!) ve (Ümmetimin âlimlerine hürmet ediniz! Onlar yeryüzünün yıldızlarıdır) buyuruldu. Bu hadis-i şerifler gösteriyor ki, hayatta hakiki rehber İslam âlimleridir].

Hakiki rehberlerden insanlar nasıl uzaklaştırıldı?

[İslamiyeti yıkmak isteyen İngilizler ve din düşmanları şunu fark ettiler: İnsanları bozmak için hakiki rehberleri ortadan kaldırmak ya da bozmak lazımdı. Bu rehberler varken insanları yanlış yollara sürüklemek mümkün olmuyordu.]

1700'lü yıllarda yaşayan meşhur İngiliz casusu Hempher şöyle itiraf ediyordu:

İslam âlimlerinden son derece rahatsızdık. Çünkü, İstanbul ve El-ezher âlimleri, Irâk âlimleri, Şâm âlimleri, emellerimizin önünde aşılmaz engellerdi. Zîrâ onlar, dünyanın geçici zevk ve zinetlerine karşı, Kur'ân-ı kerimin vaat ettiği Cennete girmeğe hazırlanan ve kendi prensiplerinden kıl kadar taviz vermeyen kişilerdi. Halk onlara tabi oluyor, Sultan bile onlardan korkuyordu.

İngiliz müstemlekeler nezaretinin hazırladığı ve Hempher'a verdiği kitapta insanları hakiki rehberler olan âlimlerden koparmak için ne yapacakları şöyle yazıyordu:

Âlimlere kötü isnâdlarda bulunup, aleyhlerine âdî ithâmlar uydurarak, müslümanların onlardan soğumalarını temin etmek lazımdır. Casuslarımızın bir kısmını, onların kıyâfetine sokacağız. Sonra, bunlara kabîh, çirkin işler yaptıracağız. Böylece bunlar, âlimler ile karışmış olacak ve her âlimden şüphe edilecek. Bu casusları, El-Ezhere, İstanbulla, Necef ve Kerbelaya sokmak zarûrîdir. Müslümanları âlimlerden soğutmak için mektepler, kolejler açacağız. Bu mekteplerde, rûm ve ermeni çocuklarını, müslümanlara düşman olarak yetiştireceğiz. Müslüman çocuklarına da kendi ecdadlarının cahil olduklarını aşılayacağız. Bu çocukları, Halife ve âlimler ve devlet adamlarından soğutmak için, onların hatâlarını, kendi zevkleri ile meşgul olduklarını, Halifenin cariyelerle vakit geçirip, halkın malını kötü yollarda kullandığını, hiçbir işte Peygambere uymadıklarını aşılayacağız.

Avladığımız kimselere günlük gazete, dergi çıkartacağız. Gazetelerini, dergilerini, bol para ile, menfaatlar ile besleyeceğiz. Satın aldığımız kimseleri, kurtarıcı, kahraman gibi isimlerle medh ettireceğiz. İslam dinini ve ahkam-ı İslamiyyeye bağlı olan idârecileri kötületeceğiz. Din terbiyesinin kaynağı olan aile yuvalarını yok edeceğiz. Bunun için, spor, güreş ismi altında, avret mahalleri, edep yerleri açık kız ve oğlan resimleri neşr ederek, gençleri fuhşa, livataya, cinsî sapıklığa sürükleyeceğiz. İslam ahlakını bozunca, İslamiyeti yok etmek kolay olur.

[Maalesef tatbik ettikleri bu planlarda başarılı oldular. Artık hakiki rehberler kötülenir oldu. Peygamber efendimizin (Eshabım gökdeki yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız doğru yolu bulursunuz!) buyurduğu gerçek yıldızlar yerine sahte yıldızlar ürettiler. Peygamber efendimizin (Ümmetimin âlimlerine hürmet ediniz! Onlar yeryüzünün yıldızlarıdır) buyurduğu yıldızlar yerine pop yıldızı, top yıldızı, film yıldızı, mega star, süper star deyip insanlara "sizin takip edeceğiniz yıldızlar bunlar" dediler ve gerçek yıldızlardan uzaklaştırdılar. Sahte kahramanlar ürettiler ve bunları takip edin dediler. Tüm bunların neticesinde ise memleketimizde küfür ve irtidat karanlığı süratle yayıldı.

Türkiye gazetesinde 26.12.2003 tarihinde yayımlanan bir makalede İngiliz casuslarının neler elde ettikleri ve bundan sonraki süreçteki hedefleri şöyle ifade edilmiştir:

Vatikan ve Kiliseler Birliği adına "Dinlerarası Diyalog" fikrini ortaya atan misyoner teşkilatının lideri Louis Massignon'un Misyonerler Zirvesinde yaptığı konuşma aynen şöyledir:

"Müslümanların herşeyini tahrif ve mahvettik. Dinleri, inançları, ahlakları, dine bağlılıkları ve insani duyguları mahvoldu. Onların milli manevi değerlerini Batı

medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik. İslamiyetten uzaklaştırdık. İslamiyeti öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı ve Kur'an-ı kerim öğrenmeyi suç ve gericilik olarak göstermeyi başardık. **Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Ehl-i sünnet itikadı başta gelen düşmanımızdır. Bu itikadı geçmişte sapık inançlara kanalize ettik. Son yıllarda ise Müslüman görünen bazı ilahiyatçılarla 14 asırlık dinlerini, itikadlarını, ibadetlerini tartışır hale getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük.** Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize vaadi, yurt dışında iş imkânı hatta cinselliği kullanarak Müslümanları Hıristiyan yapınız...”
M. Necati Özfatura 26.12.2003

İslam düşmanları bilhâssa İngilizler, her türlü vâsıtaları kullanarak müslümanları ilimde ve fende geri bıraktılar. Müslümanların ticaret ve sanatlarına mani olundu. İslam ülkelerindeki güzel ahlakı yıkmak, İslam medeniyetini ortadan kaldırmak, gençlerin islam ilimlerini öğrenmelerine mani olmak için içki, fuhs, eğlence, kumar, top oyunları gibi illetler yaygınlaştırdı. Ahlakı bozmak için, rûm, ermeni ve diğer gayri müslim kadınlar birer ajan gibi çalıştırıldı. Bir debdebe içerisinde, moda evi, dans kursu, manken ve artist yetiştirmek gibi hilelerle, genç kızları tuzağa düşürerek, kötü yollara sürüklediler. Bu hususda müslüman anne ve babalara çok büyük vazîfeler düşmektedir. Yavrularını, bu kafirlerin ellerine düşürmemek için çok uyanık olmalıdırlar.

Osmanlı devleti son zamanlarda, Avrupaya tahsîl için talebeler ve devlet adamları gönderdi. Bu talebeler ve devlet adamlarından bazıları aldatıldı, mason yapıldı. Fen ve teknik öğrenecek olanlara, İslamiyeti ve Osmanlı imperatorluğunu yıkma teknikleri öğretildi. Bunlardan imperatorluğa ve müslümanlara en büyük zararı dokunan kimse, Mustafâ Reşit pâşa oldu. Londrada bulunduğu zaman azılı ve sinsi bir İslam düşmanı olarak yetiştirildi. İskoç masonları ile el ele verdi. Sultan Mahmûd hân, mason Reşit pâşanın ihanetlerini görerek îdâmını emretti ise de, ömrü vefâ etmedi. Sultanın vefâtından sonra, İstanbula dönen Reşit pâşa ve arkadaşları, İslamiyete ve müslümanlara en büyük zararı yaptılar.

Batıya şartlandırılan devlet adamları ile Batılı uzman olarak görevlendirilen ajanların işbirliği sâyesinde; “Fen bilgisi din adamına lazım olmaz!” iftirasında bulunarak, medreselerden fen dersleri kaldırıldı. Ondandır da, fen bilgilerinden mahrum edilen din adamlarını, “Fen bilgilerinden anlamadıkları” gerekçesi ile, cahillik ile suçlayıp, horlamak suretiyle gençleri dinden soğuttular.

Sahte rehberler

İmâm-ı Ahmed ve Teberânî'nin (rahmetullahi aleyhimâ), Ebü'd-Derdâ'dan (radiyallahü anh) rivâyet ettikleri bir hadîs-i şerîfde buyuruldu ki: **“Ümmetim hakkında en korktuğum; reis, rehber durumunda olup da insanları doğru yoldan saptıranlardır.”**

Buhârî, Müslim, İmâm-ı Ahmed, Tirmizî ve İbn-i Mâce'nin (rahmetullahi aleyhim) Abdullah bin Amr bin Âs'dan (radiyallahü anhüma) rivâyet ettikleri bir hadîs-i şerîfde buyruldu ki: **“Allahü teâlâ ilmi, insanlardan hemen çekip almaz. Âlimleri almak sûretiyle ilmi alır. Nihâyet âlim kalmayınca, insanlar, câhil kimseleri kendilerine baş, rehber, reis edinirler. Bunlara suâl sorulur. Onlar da ilimleri olmadığı hâlde fetvâ verirler. Böylece, hem kendileri dalâlete düşer, hem de başkalarını saptırırlar.”**

Gerçek ve sahte âlimler

Sual: Âlimin iyisini, kötüsünü, gerçeğini, sahtesini nasıl anlarız?

CEVAP

Ehl-i sünnet itikadında olmayan, iyi âlim olamaz. Dört hak mezhepte olmayan ve bu büyüklerden nakletmeyen yani kendi görüşünü dinin emri gibi bildiren kimseden, iyi âlim olamaz. Bid'at ehlini büyük bilen âlim olamaz.

Bunlar ana kaidelerdir. Bunlara uymayanların zaten her yazısı, her sözü yanlış olabilir, zararlı olabilir, yani onda her türlü bozukluk olabilir.

Gerçeğini sahtesini anlamada bazı ölçüler özetle şöyledir:

1- İslam âlimi yerden ot gibi, mantar gibi bitmez, hocasız, icazetsiz, âlim olmaz. Mutlaka Peygamber efendimize dayanan bir silsilesi olur. Mesela, İmam-ı Gazali, İmam-ı Rabbanî ve Mevlana Halid-i Bağdadi hazretleri gibi.

2- Ehl-i sünnet itikadında olur. Dört hak mezhepten birine uyar, dindeki dört delili kabul eder, ihtiyaç halinde başka mezhebi taklit etmeye karşı çıkmaz.

3- Dinimiz nakil dinidir. İman ibadet bilgileri kıyamete kadar değişmez. Eserlerinde buna dikkat eder, yani sadece bu kıymetli bilgileri nakleder.

4- Hiçbir fıkıh kitabına dayanmadan, ilhamla söylüyorum diyerek, görüşünü, dinde senet gibi, bir ilim gibi göstermeye çalışmaz.

5- Bid'at ehliyle, bunları destekleyenlerden mesela, Mason Abdüh'u övüp (Abduh gibi dinde reform istiyorum, Abduh benim üstadım) diyenlerden, uzak durur. Bunların zararlarını, yanlışlarını bildirmeyi vazife bilir.

6- (Yalnız Kur'an) diyerek sünneti, icmayı ve kıyası kabul etmeyen, Kur'an-ı kerimden kendi anladığını senet kabul eden zındıklardan uzak durur. Bunların yanlışlarını bildirmeyi vazife bilir.

7- (Müslüman olması şart değil, Allah'a inanan herkes, hatta Hristiyanlar ve Yahudiler Cennete gidecektir, bunlar da imanlıdır) diyen sapıklardan uzak durur. Bunların zararlarını, yanlışlarını bildirmeyi görev bilir.

8- Hepsi Cennetlik olan Eshab-ı kiramın hiç birine dil uzatmaz, hepsini hürmetle anar. Yahudilerin kurduğu İbni Sebeciliğin, Hurufiliğin zararlarını bildirir.

9- İngilizlerin kurduğu Vehhabilikten, bunların bozuk inançlarından uzak durur. Bunların zararlarını, yanlışlarını bildirmeyi önemli vazife bilir.

10- Osmanlı sultanlarını, özellikle II. Abdülhamit Han'ı kötülemez.

11- Kendini Mehdi sanmaz veya Mehdi gelmiştir demez yahut Mehdilik mecazidir diyerek, bunu ve diğer kıyamet alâmetlerini inkâr etmek için, tevile sapmaz.

12- Hiçbir İslam âlimi, kendine unvan vermemiş, kendisini övmemiştir. Hatta, (Kendini Frenk kâfirinden üstün gören Allahü teâlâyı tanıyamaz) buyurmuşlardır. Kendini Kaf dağında görüp de, kendi kendine övücü unvanlar vermez.

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

Allahü teâlânın razı olduğu tek doğru yol vardır. İki noktadan bir doğru geçer. Sonsuz sayıda eğri çizilebilir, fakat iki noktayı birleştiren düz çizgi bir tanedir. İşte bunun gibi, Cennete giden tek doğru yol vardır, o da Ehl-i sünnet yoludur. Diğer yollar Cennete gitmez. Bu yolda gidebilmek, ilerleyebilmek için de rehberlere ihtiyaç vardır. Bir trende en öndeki lokomotif hangi istikamette giderse, arkasındaki vagonlar da onunla beraber, onun gittiği yere gider. Vagonlar ister yolcu, ister eşya, ister kömür dolu olsun, ister boş olsun, lokomotifte tâbi olması devam ettikçe, raydan çıkmadıkça, yoldan ayrılmadıkça hedefine varır. Yine bunun gibi, uçaktaki, gemideki boş olan koltuklar da aynı yere varır.

Ulema ve evliya zatlarla beraber olamasak da, onların yolunda olunca, onların gittiği yere varırız. Evliya olmak şart değildir, onların yolunda olan, Allahü teâlânın izniyle onların gittiği yere varır ve onlarla beraber olur. Allahü teâlânın razı olduğu bu yola Ehl-i sünnet denir. Cennete gidebilmek için herkesin bu yola girmesi ve bu yolun büyüklerine tâbi olması şarttır.

Rehbersiz olmaz

Gidilmesi gereken yeri ve istikametini doğru olarak biliyoruz. Fakat önümüzde kavşaklar var, o kavşaklardan acaba hangisine gideceğiz? Bütün bu kavşakları bize gösterecek bir trafik işareti veya bir rehber, bir kılavuz yoksa, gitmek istediğimiz yere varabilmek nasıl mümkün olur? Yetmiş üç yol içinde kurtuluş yolunun hangisi olduğunu bir rehber olmadan bulmak mümkün değildir. Bu yolda ya rehberi veya onu tanıyanı tanımak şarttır. Başka türlü kurtuluş beklemek mümkün değildir. İşte o rehberler, Peygamber efendimizin vârisi olan Ehl-i sünnet âlimleridir. Bizlere Allahü teâlânın razı olduğu bu yolda öncülük ediyorlar, yol gösteriyorlar ve böylece dünyaya gelişimizin gayesi olan kulluğun nasıl yapılacağını öğretiyorlar.